

uretfærdige, vil jeg fremhæve, at hvis der ikke bliver lagt en Skat paa Jord, naar den stiger i Værdi, er det en Uretfærdighed. Skatter paa Forbrugsgenstande og selv paa Formue kunne være uretfærdige, og dem kan man være ked af, men naar man undlader at lægge en Skat paa Jorden, gør man en Uretfærdighed mod andre, saa det er ikke blot en Skat, man ikke skulde være ked af, men en Skat, som det er en Uretfærdighed ikke at paalægge. Vi staa i Danmark, som man ogsaa staa i andre Lande, med en stigende Gæld til private, til Kapitalen, fordi den har bemægtiget sig den Jord, Samfundet skulde have haft. Derfor sidde vi ikke blot i Danmark, men ogsaa i andre Lande saaledes, at enkelte Milliardærer som Rockefeller og andre saa at sige kunne kommandere os alle. Jeg skal ikke forfølge denne Tanke videre, men blot lige tangere den. Det er en af Ulemperne ved, at vi have undladt i Tide at lægge Skat paa Jord. Det er det, der har ført til, at vi ere stillede saa daarligt i det, som vi ere nu.

Jeg skal altsaa ikke forfølge dette videre, Tiden er ikke til det nu. Jeg vil blot raade til at behandle dette Lovforslag saa hurtigt som muligt, og jeg ønsker, at det kunde gaa igennem Tinget, maaske endog uden Udvalg, men skal der være Udvalg, haaber jeg, det vil handle saa hurtigt som muligt. Jeg vil fraraade ærede Medlemmer at stille mange Ændringsforslag, da vi ere sidst paa Samlingen og ikke vide, hvor længe vi skulle være sammen, og da jeg nødig ser, at Lovforslaget ikke skulde gaa igennem, dels fordi det er koblet sammen med Banerne, men ogsaa fordi jeg gerne vilde have det heri nedlagte Princip anerkendt af den danske Rigdag.

Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) beklagede det forkerte Princip, der her skulde anvendes. Ja, det er et andet Syn paa Sagen, men det ærede Medlem slipper ikke fri. Hvis det ærede Medlem følger med, vil han have set, at i Norge, Sverige, England, Tyskland, Frankrig, Belgien, Holland, Nordamerika, kort sagt i alle nogenlunde moderne Lande, have de til Stat eller Kommune enten delvis eller helt indført saadanne Skatter eller

ere begyndt paa det. Og saa slippe heller ikke vi for dem. De Herrer skulle ikke være bange for dem, de ville sikkert frelse os for mange af de Ulemper, vi leve under for Tiden.

Moestrup: Da vi i Samlingerne 1906—07 og 1907—08 behandlede det store Jernbanelovforslag, var det, som allerede nævnt af forskellige Talere, det tredie Afsnit, om Værdistigningsskatten, der skulde træde i Kraft sammen med Jernbaneloven, som den Gang i Udvalget gav Anledning til de længste Forhandlinger og de største Vanskeligheder med Hensyn til at faa Arbejdet gjort færdigt. Det var et helt nyt Princip, der skulde indføres, og ihvorvel det overvejende Tal af Udvalgets Medlemmer ønskede at komme ind paa Princippet, havde man dog Vanskelighed ved at finde Vejen, ad hvilken man skulde føre det ud i Praxis. Jeg tror, det var et heldigt Greb, at man den Gang fremmede de to første Afsnit af Lovforslaget og udskød til senere Behandling Afsnit C., det, som det nuværende Forslag er en Frugt af.

Det er for mig i høj Grad tilfredsstillende, at vi nu staa overfor en endelig Vedtagelse af hele Jernbaneplanen. Jeg gaar nemlig ud fra, at den højtærede Minister vil medvirke til, at vi ogsaa her i Folketinget komme igennem med denne Sag uden at faa andre Spørgsmaal, som ikke i strengeste Forstand høre med her, blandede ind i Forhandlingerne. Jeg siger dette navnlig af Hensyn til Udtalelser af det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen). Det forekommer mig nemlig, at dette ærede Medlem i allerhøjeste Grad misforstod det, hvorom det her drejer sig, Det, hvorom det her drejer sig, er ene og alene dette: Skulle vi ved Jernbaneanlæg efter Loven af 1908 lægge en Skat paa dem, hvis Ejendomme stige i Værdi som en Frugt af disse Jernbaneanlæg, en Skat, der svarer til visse Procent, eller skulle vi ikke? Det er ved den i Landstinget stedfundne Vedtagelse blevet fastsat, at det skal være 1 $\frac{1}{4}$ pCt. Jeg tror ligesom det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup), at jeg hellere havde set, at man var bleven staaende ved de 1 $\frac{1}{2}$ pCt., som Kommissionen havde fastsat.